

Text se pokouší o prozkoumání klasické teorie mimésis, která obsahuje motivy, jež naše rozumění obrazu ovlivňují dodnes. Klasickému vymezení mimésis je věnována pozornost především v dílech Platóna a Aristotela. Práce se pokouší prozkoumat nejen klasickou podobu této teorie, ale také její proměnu v moderním filosofickém prostředí. Nejprve zkoumá proměnu pojmovou a to vymezením mimésis jako zobrazení a reprezentace. Poukazuje také na proměnlivé akcentování podobnosti ve zkoumané teorii. Poté se věnuje analýze myšlenkových pozic Nelsona Goodmana, který roli podobnosti pro vymezení teorie umění jako nápodoby odmítá a realismus staví na zcela jiných základech. V závěru práce jsou popsány dva modely vidění, které korespondují s navrženým vymezením mimésis. Práce tvoří základ myšlení obrazu, které by mohlo pokračovat prozkoumáním současného umění z pohledu teorie, kterou práce zkoumá.